

Bumerang prošlosti – Večernji list

Zvonimir Despot: Published 21. rujan 2012.

Gvozdansko

Sulejman Prvi Veličanstveni

i

hrvatski junak Nikola Jurišić

Pozornost!

Ovo nije turska sapunica: „U gradu punom ruševina našli su samo mrtva tijela. Svi branitelji ležali su na svojim položajima smrznuti i mrtvi, a u gradu nije bilo ni hrane, ni vode, ni streljiva, ni ogrjeva. Ovim prizorom bio je potresen i sam Ferhad-beg kojega je zadivila hrabrost posade koja je radije izginula, nego se predala.“ Jedno od najvećih hrvatskih junaštava je Gvozdansko o kojem se u udžbenicima povijesti uopće ne govori! Tri stotine muškaraca, žena i djece, mjesecima bez dovoljno hrane, vode i ogrjeva, ostali su zaleđeni u junačkoj obrani Gvozdanskog. Publicist Damir Borovčak objavio je knjigu: “GVOZDANSKO – Hrvatsko velejunaštvo bez svjetskog uzora.

Mile Prpa na portalu www.svijet.net piše o obrani Kisega i hrvatskom junaku Nikoli Jurišiću. Umjesto da gledamo filmove o hrvatskom junaštvu I trojici Nikola:- Nikola JURISIĆ, Kiseg, – Nikola ZRINSKI, Siget, – Nikola OŽEGOVIĆ, Gvozdansko, mi se napajamo sapunicama o turskom junaštvu i Sulejmanima koje prikazuju kao plemenite i dobre ljude. Svašta!!!

GVOZDANSKO – ZABORAVLJENO JUNAŠTVO!

U krvavom 16. stoljeću Hrvatska se borila za goli opstanak zbog neprekidnih ratova s Turcima. Brojnim poznatim i nepoznatim junaštvima ostaci ostataka nekad slavnog Hrvatskoga kraljevstva ipak su spašeni od silovitih turskih naleta. Tu je hrvatsku obranu i sam papa nazvao predziđem kršćanstva – Ante-murale Christianitatis. Iz tih je vremena u hrvatskome narodu ostala u povijesnom pamćenju turska opsada Sigeta 1566. g. i junačka smrt posljednjih preostalih branitelja na čelu s Nikolom Šubićem Zrinskim. To je junaštvo opjevano u operi Ivana Zajca s poznatom budnicom U boj, u boj...Ovih su dana mediji usmjereni na Svjetsko rukometno prvenstvo u Hrvatskoj. Šal s natpisom U boj, u boj, poklikom koji je hrvatski velikan Nikola Šubić Zrinski uzviknuo prije nego što je iz tvrđave Siget u 16. st. navalio na Turke, bio je nepoželjan u splitskoj areni Spaladium na utakmici Hrvatska – Kuba, piše Večernji list 21. siječnja o.g. pod naslovom Poklik ‘U boj... nije zabranjen opisuje se kako je Šibenčanin Ivan Papak ipak ušao u dvoranu, ali tek nakon što je takav šal ostavio na ulazu u dvoranu. Ni njemu nije bilo jasno zbog čega, jer Zrinski i bitka s Turcima nemaju nikakve veze s ustašama. Razlika je barem u 400 godina.

No na snazi su oštre mjere protiv ustaškog znakovlja pa je neki neuki redar očito bio previše revan. Izvršni odbor Grada Splita izdao je nalog u kojem piše što je zabranjeno unositi u dvoranu, među inim i zastave na kojima je hrvatski grb s bijelim početnim poljem. To je rekao Petar Škorić, šef sigurnosti dvorane u Splitu, koji se pohvalio da je na internetu proučavao kako izgleda ustaški grb! Za zaključiti je kako hrvatski povijesni grb, kao i u komunizmu, postaje po nečijoj procjeni i nalogu nepoželjan. Nevjerojatno je koliko daleko seže glupost pojedinaca. Po primitivnoj bi logici

nepodoban mogao postati i krov crkve Sv. Marka u Zagrebu, nasuprot Saboru i Vladi jer je na njemu, eto, hrvatski grb s bijelim početnim poljem. Krivotvorine o hrvatskoj povijesti, hrvatskom grbu, hrvatskom novcu, pokliču U boj, u boj... ili o pozdravu Za dom spremni, uvijek šire političari ulizice. Oni su spremni bez ikakvog povijesnog znanja tumačiti podobnost hrvatske baštine, pa zašto to sada ne bi mogli i redari na utakmicama?

A hrvatska je povijest puna nedovoljno istraženih događaja, o kojima mnogi Hrvati nemaju pojma. Tako je nepoznato i da u Hrvatskoj postoji utvrda koja je doživjela sudbinu sličnu Sigetu, a izbrisana je iz hrvatskog sjećanja. U svjetskoj su literaturi nadasve poznata imena židovske utvrde Masade, portugalskog Alkazara ili teksaškog Alamo. To su istoznačnice svjetskih razmjera za iznimnu hrabrost i žrtvu za domovinu, za junački otpor branitelja, za borbu do posljednjeg čovjeka. Tužno je i tragično što je u hrvatskoj povijesti namjerno zapostavljen isti takav primjer! Riječ je o utvrdi Gvozdansko i velikom hrvatskom junaštvu, kojeg se potrebno prisjetiti 13. siječnja svake godine. Župa Gvozdansko osnovana je davne 1334., a obnovljena 1769. g. Gvozdansko se spominje i 1488. g. kao posjed obitelji Zrinskih. Moćni su Zrinski tu imali vlastitu kovnicu novca te bogate rudnike željeza i srebra. Poznat je i prvi hrvatski novac kovan u Gvozdanskom. Kad su Turci 1556. g. osvojili utvrdu Novigrad, današnji Dvor na Uni, Gvozdansko je postalo ugroženo. Dolinom potoka Žirovnice vodio je na zapad stari put koji je time postao nebranjen i otvoren za turske provale. Gvozdansko postaje važna strateška točka na tom putu, kao štit pred tursko-vlaškim osvajačima s istoka. Od 1571. do 1577. g. tursko-vlaška vojska poduzela je četiri neuspješne vojne na taj starohrvatski grad. Svaki je put posada Gvozdanskog u dramatičnim okolnostima odbila napade i uspjela zadržati utvrdu. Obliznji rodni grad Nikole Šubića Zrinskog, utvrda Zrin, pao je već 20. listopada 1577. g. Tako Gvozdansko ostaje jedina brana od prodora Turaka u srednju Hrvatsku i dalje prema Europi. Tek nakon pete višemjesečne opsade, 13. siječnja 1578. g. Turci su osvojili utvrdu Gvozdansko. No nisu dobili bitku. Kako to?

Još je prije tri godine, u glasilu Hrvatski vojnik, mjesečniku Hrvatske vojske (br. 68, siječanj 2006. g.) taj događaj detaljno prikazan na temelju kronika iz tog vremena. Utvrdu Gvozdansko branilo je oko 300 hrvatskih vitezova, 50-ak vojnika Zrinskih i 250 seljaka, rudara i žena s djecom. Obranom su upravljala četiri hrabra satnika: Damjan Doktorović, Juraj Gvozdanović, Nikola Ožegović i Andrija Stepšić. Podno grada utaborila se vojska od 10 tisuća turskih napadača zajedno s vlaškim četama. Osvajanje Gvozdanskog započelo je 3. listopada 1577. i trajalo je nepredviđeno dugo – čak tri mjeseca, sve do 13. siječnja 1578. U vrijeme osvajanja, branitelji Gvozdanskog nisu bili u vezi sa slobodnim dijelom Hrvatske, pa pomoć ni u ljudstvu, ni u hrani nije stizala. Zalihe su bile potrošene, toga je bio svjestan i turski osvajač Ferhat-paša.

Ponudio je braniteljima Gvozdanskog da slobodno napuste utvrdu sa svom pokretnom imovinom i odu na slobodni prostor Hrvatske. Treće noći nakon ponude još uvijek nije bilo predaje. Tih noći u siječnju, zime Gospodnje 1578., drveće je pucalo od hladnoće u šumama oko Gvozdanskog, dok su konji na otvorenom počeli ugibati. Ferhat-paša je zapovjedio stražama da nalože još nekoliko vatri. Istovremeno su se vatre u utvrdi Gvozdansko noću 12./13. siječnja ugasile. Sve je utihnulo i tako uznemirilo turske straže. Zbog bojazni da bi mogao uslijediti napad iz utvrde, turska je vojska bila u pripravnosti.

U zoru 13. siječnja 1578. Ferhat-paša zapovjedio je svojoj vojsci pokret prema utvrdi zametenoj snijegom. Kad su Turci prišli bedemima grada, na njima su vidjeli nepomične stražare kako stoje s oružjem u rukama. Provalili su gradska vrata i našli samo smrznuta tijela. Tri stotine muškaraca, žena i djece, mjesecima bez dovoljno hrane, vode i ogrjeva, ostali su zaleđeni u junačkoj obrani Gvozdanskog. Turci su dobili grad, no ne i bitku. Tolika hrabrost i izdržljivost zadivile su Ferhat-pašu, te je naredio da se pronađe katolički svećenik te da se branitelji pokopaju na kršćanski način. Bio je to čin posmrtno počasti i poštovanja.

Junačka obrana utvrde Gvozdansko gotovo je izostavljena iz hrvatske povijesti, no začudo ostavlja trag u književnosti. Hrvatski političar i književnik Ante Tresić Pavičić napisao je ep o najviteškijem i najnevjerojatnijem djelu u povijesti čovječanstva. Nakon tri godine rada, od 1937. do 1940. g.

ispjevao je najdulji hrvatski ep Gvozdansko, sastavljen od 21.406 rimovanih deseteraca u 24 pjevanja. Autor je želio očistiti hrvatsku povijest od laži i izopačivanja. Tresić završava svoj ep mišlju da nijedan narod nije prolio toliko krvi za obranu kulturnih stečevina čovječanstva kao hrvatski. Ep je objavljen tek šest desetljeća kasnije, u slobodnoj Hrvatskoj 2000. g., ali ni do danas nije dobio dostojnu pozornost.

Poviše sela uz cestu Glina – Dvor, na strmom brijegu još uvijek strše ruševine utvrde Gvozdansko. Hrvati katolici preživjeli su turska osvajanja što potvrđuje i crkva Sv. Filipa i Jakova, ponovno izgrađena 1796. g. Ipak se stradanja Hrvata u Gvozdanskom nastavljaju. Za Božić 1941. pokolj Hrvata čine oni čiji su vlaški preci prije nekoliko stoljeća pomagali Turcima. Selo su napali četnici, Hrvate su poubijali i protjerali, kuće opustošili i na kraju zapalili zajedno s crkvom. Istu su sudbinu 9. rujna 1943. doživjeli i stanovnici Zrina, koji se nikada kasnije nisu smjeli vratiti na svoja ognjišta. Crkva u Gvozdanskom obnovljena je tek 1963., a zatim ponovno srušena 1991.g. Tada su se dogodili novi zločini. Zaklani su Mate Grabarević sa suprugom Anom i Boško Šesto, te su zajedno s kućom zapaljeni. U svibnju 1999. g. podignut je spomenik s imenima 58 četničkih žrtava. Podiglo ga je Društvo prijatelja Zrina na ruševinama rodne kuće Martina Grabarevića u kojoj su mu 1941. Srbi ubili oca. Martin, povratnik iz Kanade, otkrio je spomenik. U Kanadi je 1982. g. napisao knjigu Kalvarija hrvatskog vojnika (obnovljeno izdanje, Zagreb, 1993.) u kojoj je opisao svoj životni put, kao i stradanja mještana Gvozdanskog u 2. svjetskom ratu.

U Gvozdanskom danas nema ni oznaka, ni povjesnice s opisom junačkih događaja. Nema ni mostića preko potoka Žirovnice, kojim bi se lakše stiglo do ostataka sablasne utvrde. U utvrdu je teško ući, čak i zimi, jer je sva obrasla trnjem i gustim raslinjem. Arheološka istraživanja nisu nikada provedena, iako se spominje da su branitelji pokopani podno zidina. Napunila se 431. obljetnica junačke obrane Gvozdanskog, mediji šute, ne istražuju, o tom hrvatskom junaštvu ne uči se ni u školama. No političari ipak nešto znaju. Obećano je da će se ceste do utvrda Zrin i Gvozdansko urediti još 2006. g. i da će započeti restauratorski radovi u koje će Ministarstvo kulture uložiti 2 milijuna kuna. Nakon toga Gvozdansko se trebalo proglasiti hrvatskim vojnim svetištem, uz podizanje cijelog projekta na nacionalnu razinu. Sve su to obećali vrhovni zapovjednik oružanih snaga i predsjednik RH Stjepan Mesić, na sastanku s izaslanstvom Društva prijatelja Zrina, održanom 21. studenoga 2005. g. u Zagrebu. No ništa od obećanog nije učinjeno!

U Gvozdanskom nema tragova nikakvih radova. Je li to možda zbog zločina koji su se tu događali od 1941. do 1945., a koji se lažno predstavljaju kao antifašistička borba? Hoće li se obećani projekt hrvatskog vojnog svetišta u Gvozdanskom ipak ostvariti? Hrvatima je ipak nužna preobrazba povijesnog sjećanja, ali i srca i duše.
(Piše Damir Borovčak)

Mile Prpa: Sulejman Prvi Veličanstveni i hrvatski junak Nikola Jurišić

PETAK, 31 KOLOVOZ 2012 12:30 Ovih dana se na RTL svaku večer počeo prikazivati turski serijal Sulejman Veličanstveni u udarnom terminu u 20 sati za hrvatske gledatelje u zemlji, vjerojatno i u iseljeništvu. Ništa posebno, serijal kao serijal s puno teatralnosti, puno šminke, haremske sentimentalnosti, dvorskih intriga i sl. s likovima koji osvajaju simpatije ili antipatije ovisno kakve su im uloge namijenjene. Međutim, to sve skupa ne bi bilo vrijedno spomena da taj serijal ne zadire i u samu hrvatsku povijest, koja se prikazuje jednostrano, samo sa turskog lica, a ne i sa hrvatskog naličja. Hrvatski gledatelji ne bi smjeli biti opsjednuti s tim serijalom, već bi trebali znati i poznavati hrvatsku povijest u vrijeme Sulejmana Veličanstvenoga. Upravo u tu svrhu pišem i ovaj članak da se gledateljima barem malo približi slika kako su Hrvati doživjeli Sulejmana, a još više kako su on i turska vojska doživjeli Hrvate.

Serijal govori o plemenitom, dobrom čovjeku, veličanstvenom, ali niti u jednoj vjeri ako je iskrena i istinita dobar i plemenit čovjek nikada ne bi osvajao i razarao tuđe gradove, proganjao i ubijao njihovo stanovništvo i sl. Nama je iz najnovije povijesti poznata takva „dobrota i plemenitost“

jednog generala Mladića i sl. koje su srpski mediji dizali u zvijezde. Zato prema tom serijalu i „istinama“ u njemu budimo vrlo oprezni. Sulejman Prvi za nas nikada nije bio „veličanstveni“ – bio je pravi pomornik hrvatskog naroda, odvodio je u roblje na stotine tisuća naših majki i njihove djece, a regrutirao je na desetke tisuća Hrvata u Janjičare. Svi gledatelji tog serijala to moraju znati i gledati na taj serijal – i kroz našu hrvatsku povijesnu istinu. Obrana Kisega u Mađarsko deset dana prije nego što će postati kralj, Ferdinand I. imenovao je Senjanina Nikolu Jurišića za vrhovnog kapetana i savjetnika, koji će uspješno i mudro obavljati diplomatske i vojničke poslove sve do svoje smrti 1545. Svojim junaštvom Jurišić se je proslavio god. 1532., kad je sa 700 Hrvata obranio Kiseg i tako zaustavio 140 000 turskih vojnika na njihovom vojnom pohodu prema Beču. Turci koji su mogli mirno proći pored malenog grada i tako iznenaditi tada još nespremne Ferdinandove vojnike, strašno su se prevarili kad su mislili da će Kiseg biti lagan plijen. Nikola Jurišić je sa svojih 28 lako i 10 teško naoružanih konjanika trebao odjahati za Beč i tamo se pridružiti glavnoj vojsci. Međutim kad je vidio mnoštvo djece, žena i staraca koji su došli potražiti spas u gradskim zidinama, odlučio je ostati i braniti narod. Nakon što je Jurišić je sastavio od seljaka i građana malu posadu od 700 ljudi, poslao je pismo Ferdinandu I. u kojem je napisao: „Ja sam se usudio braniti ovaj maleni i slabi grad protiv turske sile, ne zato što se nadam da ću ga spasiti, nego samo da koji časak neprijatelja zabavim i tako kršćanskim vladarima pribavim vremena da se pripreme za otpor. Samo zato izložio sam se najvećoj smrtnoj pogibelji.“

Prva tri dana Turci su neprekidno topovima gađali Kiseg, a 13. kolovoza započeli su s mnogobrojnim jurišima sa svih strana. Branitelji nisu gubili prisebnost ni kad su ih Turci nekoliko puta dovodili u „mat poziciju“, nego su se hrabro i čudesno branili. Nakon odbijenog dvanaestog juriša 28. kolovoza, hrvatski junak opet šalje Ferdinandu pismo i piše: „Od naših 700 oružanih zemljaka već je polovica poginula; od puščanog praha, što sam ga za 300 forinti kupio, imam još jednu centu. Samo Božja milost čuva nas; budi ona milostiva mojoj duši.“ Poslije dvanaestog juriša, turski glasnici su tri puta dolazili s nagodbama da se grad mirno preda, ali hrabri Jurišić im je slao tako drske i cinične odgovore, da je sultan Sulejman I. ludovao od bijesa i muke. U 13. jurišu poginulo je još 60 hrabrih branitelja, a ranjeni Jurišić se s ostatkom posade pripremao za posljednji boj. U trenutku nove turske navale na gradske zidine, starci, žene i djeca su stali plakati i zapomagati te se moliti sv. Martinu, a umjesto da uđu u grad Turci su počeli bježati. Kasnije su pričali da su pobjegli zbog nekog konjanika s vatrenim mačem koji ih je tjerao sa zidina. I dok su tako na smrt prestrašeni Turci govorili da je Jurišić u savezu sa Sotonom, Hrvati su slavili i zahvaljivali sv. Martinu što ih je spasio od sigurne smrti.

Sam Nikola Jurišić napisao je Ferdinandu kasnije: „Moj puščani prah bio je već posve potrošen; što je od mojih ljudi ostalo na životu, već je svu volju izgubilo, te se ne bi mogao ni jedan sat više braniti.“ 30. kolovoza 1532. razočarani Sulejman je sa svojom iscrpljenom vojskom otišao s izgovorom kako velikodušno daruje Jurišiću grad Kiseg. Nikolu Jurišića je zbog zasluga car i kralj nagradio barunskom titulom i vlašću nad Kisegom. Po Nikoli Jurišiću, nazvana je jedna od glavnih ulica u Zagrebu. Dakle, prvi koji su zaustavili Sulejmana Prvog Veličanstveni bili su Hrvati braneći grad i utvrdu Kiseg u Mađarskoj. Sulejman Prvi Veličanstveni je i završio svoj život u borbi sa Hrvatima, umrijevši pod zidinama Sigeta za vrijeme njegove opsade. Hrvati su mu bili i Alfa i Omega! Uvijek su mu bili i ružan san koji mu nije dao mirno spavati. Krvavo smo zaradili papinski naziv – Predziđe kršćanstva. Nažalost ni danas u hrvatskim povijesnim čitankama nema ni riječi o takvom junaku kao što je bio Nikola Jurišić, nema ni riječi o herojima Gvozdanskog i brojnim drugim velejunacima iz ratova sa Turcima. Nastavlja se prešućivanje naše slavne povijesti i u samostalnoj hrvatskoj državi, kao što je to bilo za vrijeme obje Jugoslavije. Objе su propale, ali njihov mentalitet još je itekako živ i žilav u Hrvatskoj.

KOMENTARI:

10 Responses to *Gvozdansko, Sulejman Prvi Veličanstveni i hrvatski junak Nikola Jurišić*

Kristijan says:

[21. rujan 2012. at 5:56 poslijepodne](#)

Sad mi je jasno zašto tvoja kolegica blogerica Sandra Sajtlik kliče:

Volim sultana čok, čok!

Lp.

Kreso Josipovic says:

[22. rujan 2012. at 10:39 prijepodne](#)

Je li to onaj Zvone Despot sto kaže kako je Hrvatska vojska bila puna srba?

Tamo gdje si ti bio izgleda osim srba nikog drugog i nije bilo.

Mirjana says:

[22. rujan 2012. at 11:27 prijepodne](#)

Poštovani ,

Čitam i ne mogu vjerovati.

Citiram:...A hrvatska je povijest puna nedovoljno istraženih događaja, o kojima mnogi Hrvati nemaju pojma?

Pročitavši blog, i ja sam “nažalost“ jedna od tih.... koji do sada pojma nisu imali!

Koliko nam se turskih i inih saponica mora dogoditi da bismo to „otkrili“- (i to sasvim slučajno-surfajući po netu) da nam udžbenici iz povijesti iz kojih naša djeca uče, a i mi sami koji smo učili, izostavljaju povijesne događaje .....ovaj put o herojima iz Gvozdanskog,???, , a što je slijedeće!!!!

Nadam se da me slijedeći Bumerang prošlosti neće previše „ozlijediti“ u saznanjima da pojma nisam imala... S poštovanjem

Nenad Nikolić says:

[22. rujan 2012. at 1:33 poslijepodne](#)

Gospodin Despot je sasvim lijepo izvukao iz zaborava dvije epizode iz hrvatske povijesti.

Moja primjedba je da “Vlasi” kako ih autor naziva koji napadaju u 16. st. granice Hrvatske nisu bili praroditelji onih koji su 1941 pljačkali i ubijali po hrvatskim selima već su to tada u 16. stoljeću bili bosanski Hrvati koji su iz raznih razloga prihvatili tursku vlast i morali dokazivati svoju lojalnost uz usputnu pljačku. U to vrijeme nema pravoslavnog stanovništva u zapadnoj Bosni ili u Hercegovini odakle dolaze upadi na hrvatski teritorij. Turci jednostavno koriste pljačkaški nastrojene starosjedioce, a to tada nikako nisu bili pravoslavci, kao svoje pomoćne čete.

Pravoslavci u tim krajevima se masovnije javljaju tek kada je dio “Vlaha” potaknut austrijskim vlastima prelazio u redove vojske graničnih postrojbi “Vojne krajine”. Budući da se na zahtjev katoličke crkve nisu primali katolici u redove vojnika graničara kako ne bi došlo do prebjega crkvenih kmetova, tada su Hrvati i “Vlasi” masovno prešli na pravoslavlje.

Tragedija je da su s obje strane “turske” granice pomoćne čete sačinjavali Hrvati (koji tada nisu bili nacionalno svjesni) bilo Hrvati bogumili, Hrvati katolici ili Hrvati islamske vjere. Jako mali broj Srba se pojavljuje u strahu ili bijegu pred Turcima u tim krajevima, tako da eventualno ne postoje njihovi potomci 1941.

Oni koji su 1941 palili hrvatska sela su uglavnom potomci Hrvata i”Vlaha” koji su iz interesa prešli na pravoslavlje potaknuti ukazima austrijskih vladara kao i potomci vrlo malog broja doseljenih pravoslavaca. Tek 1918 svi pravoslavci odjednom postaju Srbi kada je suverenost Srpske pravoslavne crkve proširena na sve osobe pravoslavne vjere u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Još zanimljivije je da je u opsadi Sigeta bilo više Hrvata u turskim redovima nego u mađarsko-hrvatskim redovima koji su branili grad. Kao što je bilo više Hrvata nego Srba u redovima vojske kralja Lazara na Kosovome polju 1389. (kontingenti iz Vrane kod Zadra, iz Bosne i iz Mačve) a ukupno više Srba u Turskoj vojsci nego samih Turaka (Mrnjavčevića, kralja Vukašina, svih koji su prisegli Muratu I nakon bitke na Marici 1371).

Antiša says:

[22. rujan 2012. at 1:34 poslijepodne](#)

Naravno da turci svog despota prikazuju u najboljem svjetlu, ali činjenica je da je Sulejman "Veličanstveni" bio paranoidni ubojica koji je svog vlastitog prvorođenog sina dao zadaviti 1553. godine jer je mislio da mu planira oduzeti vlast. Isto tako je ubio 1536. godine svog najboljeg prijatelja i velikog vezira Ibrahima, za kojeg postovi osnovana sumnja da su bili puno više nego prijatelji, jer je isto tako sumnjao da ovaj šuruje protiv njega. Taj dio će Turci prešutiti, kao i činjenicu da su Rodos osvajali 6 mjeseci, a ne kao što je u seriji prikazano u jedno popodne, i to uz uvjete koji su bili sve ali ne veličanstvena pobjeda kako prikazuju.

A tko je nama kriv da ne snimamo filmove i serije o našoj povijesti i što smo dopustili da drugi kroje našu povijest. Hrvatska povijest i povijesni ostaci, pisani dokumenti su sustavno uništavani 900 godina od Mađara, Habsburgovaca, Karađorđevića i drugih, a mi u zadnjih 20 godina samostalne hrvatske države nismo učinili ništa da sačuvamo, a kamoli populariziramo hrvatsku povijest i kulturnu baštinu. U Hrvatskoj postoje institucije koje bi se trebale baviti time, a one se bave same sobom.

Tipična hrvatska priča!

Eduardo Quasimodo says:

[22. rujan 2012. at 5:39 poslijepodne](#)

Vrlo je neozbiljno pausalno ocjenjivati događaje iz tadašnjeg doba sadašnjim mjerilima. Svako doba ima svoje moralne i društvene norme koje se moraj smjestiti u ispravan kontekst i tako gledati. Sta bi smo onda zmogli reci o krizarskim opsadama i razaranjima Zadra i Konstantinopolj gdje su krscani pobili krscane za placu da bi bili prevezeni u Svetu zemlju? Tko je tu bio moralan i ispravan?

oldfoxy says:

[22. rujan 2012. at 5:58 poslijepodne](#)

Pa kad se ne možemo napajati Vašim junaštvom moramo Sulejmanovim. On je stigao iz Turske da se tuče oko Gvozdanskog a Vi niste iz Zagreba. Gospon Despot, di ste bilio kad Vas je domovina trebala?

oldfoxy says:

[22. rujan 2012. at 6:02 poslijepodne](#)

Ne bi ja imao ništa protiv Vaših mudrijanja po pitanju vojske, domovinskog rata i sličnih Vama dragih tema ali kako ste eskivirali vojnu službu djelujete mi kao onaj koji šalje budale u smrt a svoju guzzicu čuva u nekom podrumu.

Danijel Turina says:

[22. rujan 2012. at 8:30 poslijepodne](#)

Ako se mi sramimo istine, naši neprijatelji se ne srame laži.

Petar says:

[22. rujan 2012. at 10:29 poslijepodne](#)

Gospodine Nikolić

Da li Vi i sami vjerujete u ovo što ste ovdje naveli. Ovo je sramota. Dobro Vi znate čija su sela gorila te 1941.god